

дѣцата се не мръднаха, а затрепераха. Тогава той не издържа тази мъка и горчиво зариде.

Дѣцата отриха очи: такъвъ тѣ никога не бѣха виждали баща си — да плаче!

— Той плаче заради васъ, — пошепна имъ учительтъ.

— Тате! — извика Иосифъ и съ сълзи на очи се притисна до колѣнѣтъ на работника. Този заврѣ лице въ коситѣ на дѣтето и заплака по-силно. Тогава и Петъръ го хвана за ръка. — Тате, — повтори той слѣдъ брата си, и едри сълзи затекоха по блѣдното му измъчено лице.

Слѣдъ половинъ часъ Зафировъ вече не плачеше, а мълчаливо гладѣше главитѣ на двѣтъ си момчета.

— А сега врѣме е да си легнете, дѣца! — каза учительтъ. — Баща ви всѣки день ще ви наглежда и ще се радва, ако му съобщавамъ, че сте били умни. Цѣлунете ръцѣ на баща си и излѣзте!

— Бждете умни, добри и благодарете на господинъ учителя, — каза работникътъ и силно стисна ръката на Задгорски. Мога ли да дойда пакъ?

— Когато искате, мой приятелю.

— Господинъ учителю, азъ . . . азъ ще работа като прѣди. Азъ никога не ще забравя това, което направихте за насъ. Благодаря ви.

И си тръгна.

Учительтъ заведе дѣцата въ малката стаица и на душата му стана леко.

Бащата на Зафирови отново стана редовенъ човѣкъ; той се грижеше за дѣцата си и тѣ го обик